

Conte

El domador d'Stenways

Jordi Roca i Tubau

Assegut a la butaca de color verd, amb olor de nou, absent a l'entrada desordenada de la gent que intermitentment anava omplint el remodelat auditori, els meus ulls no tenien altra fita que mirar el piano: un Stenway gran cua, negre com la nit brunyida, perfectament il·luminat, es retallava majestuosament en el fons de l'escenari encortinat de vermell cirera madura, Pantone 194.

Aquell piano no sé ben bé per què semblava un animal que em fitava, tot i l'absència d'ulls. Un animal orfe d'espècie que, peuplantat sobre el parquet de roure americà clar, pugnava per desfer-se del fre de les rodes de llautó que, bellament polides, s'afermaven com urpes en el terra recentment envernissat.

La tapa aixecada com ala de drac amb puntes afuades es dibuixava sobre el silenci vellutat de l'escenari.

L'auditori s'anava omplint i el murmurig de la gent pujant de to rebotava pel sostre i les parets i, traspasant els miralls, es perdia per la pregonesa d'un més enllà incert i sense retorn.

Però, a mi, quelcom m'alertava: un sentit no conegut?

Una premonició inesperada i inexplicable? Fos el que fos, el cert és que

aquell instrument, per a mi, estava dotat de vida; una vida extrasensorial que solament jo, pel que podia observar, me n'adonava. Mentrestant, el meu pensament, lliure com la nit, volava lluny de l'escenari i, sense fixar-me en el programa del concert, per davant meu hi passaven prats florits i remors d'aigües lliscant roques avall en llit de molsa, protegida del sol per l'atapeït fullam dels faigs i les boixeres.

Un nen, amb pas enjogassat, s'acostà fins al peu de l'escenari. Incomprensiblement, aturant-se i tot posant-se les mans a la butxaca lentament i amb el cap cot, retornà vora la seva mare, una senyora madura de carns que, amb un vestit vermell, generosament escotat, ocupava una butaca a l'esquerra, ran del passadís.

Dues noies rosses ratllant la vintena d'anys, amb pantalons texans gastats, no per l'ús, sinó per la moda, mastegant xiclet, es van asseure darrere meu i, enriolades segurament per alguna intranscendental subtilesa, feien la seva festa, passant de la gent, de l'escenari i, com és natural, del piano.

De sobte sonà el primer timbre.

Al cap de poc, dos tocs de timbre més precipitaren una allau de persones, que anà ocupant els seients buits. A mesura que passava el temps l'intercanvi de paraules entre elles era més i més breu. L'auditori restaria ple. Els cartells de disseny atrevid i vistós color i la abundosa publicitat en la premsa local, en aquella ocasió, havien fet l'esperat efecte.

Tres tocs de timbre. El concert estava a punt de començar. Un home, amb americana de quadres, entrà quasi corrent i, donant una ràpida ullada, sense fer soroll passà a ocupar la butaca buida de l'última fila.

La llum de la sala minvà i una senyoreta, habitual en aquests casos, vestida amb pantalons negres molt ajustats i una brusa blanca amb gorgera finament atavellada, en la qual s'enredava un collaret de marfil, graciosament pendulant més enllà de la corba dels seus pits, féu la presentació del concert inici de la temporada. Ah! Les sabates eren vermelles, amb puntera daurada. Rara coincidència: feien joc amb les rodes del piano. Ni el mirà.

La cortina de fons a poc a poc s'obrí. De l'immens tall el pianista en sortí amb timidesa. Va travessar l'escenari i, inclinant-se, saludà el públic. Semblava talment que es trencaria. Silenciosament s'apropà al piano i, amb un gest quasi versallesc, s'assegué a la banqueteta. El faldó de la llagosta, descrivint una onada, quedà perfectament situat i penjant en el buit. Ficant-se les mans a la butxaca, es va treure el mocador i automàticament, després d'eixugar-se la suor del front, el passà sobre les tecles, i amb gest ràpid se'l tornà a ficar a la butxaca del pantaló.

Un estrany tremolor em semblà que recorria l'espina dorsal d'aquell animal-piano. Com un possés, el pianista colpejà el teclat. Rahninoff era present a la sala. Els espectadors perdérem, de sobte, la respiració. Quelcom passava. El pianista, més que interpretar, es defensava. El so corria amunt i avall omplint-ho tot desordenadament.

On era la fama que precedia aquell virtuós? On era l'interès desvetllat pels crítics en la premsa diària envers aquella figura aplaudida internacionalment?

De sobte el piano mugué la pota de la dreta com un brau esgarrapant el terra abans d'investir. Una tecla saltà i anà a parar a la falda d'un espectador de la tercera fila. La tapa caigué estrepitosament i el piano, com per art de màgia, començà a empènyer el pianista vers la paret lateral. Però quan aquest aconseguí estampar-lo contra la cortina i la paret, el pianista s'esmunyí com una anguila i, saltant damunt d'aquest, s'hi estirà tan llarg com era i començà a tocar des de sobre amb una febre fora de mida. El silenci i expectació eren totals. Quin espectacle i quin concert! Mare de Déu!

Altra volta les notes tornaren ordenadament a captivar l'auditori.

El piano deixà d'empentar la paret i a poc a poc retornà al seu lloc d'origen. La tecla, com per art d'encantament, retornà al teclat just quan requeria ser tocada. Silenci absolut! Tot música.

A l'inici del pianíssimo del segon temps el pianista baixà de la tapa i, com un domador, traient-se una galeta de la butxaca, la diposità a l'arpa del piano. La bèstia que hi havia dintre l'instrument restava dominada.

La suor del pianista eslau regalimava a dolls i, tot saltant pels esglaons, pugnava per arribar als peus dels espectadors de la primera fila.

De sobte uns aplaudiments em tornaren a la realitat. Una senyoreta vestida amb pantalons negres molt ajustats i una brusa blanca amb gorgera finament atavellada, en la qual s'enredava un collaret de marfil, baixava de l'escenari tot obrint-se un immens tall en la cortina del fons, sortia, amb un cert aire de timidesa estudiada, el pianista. La seva figura llarga com un ciri pasqual, enfundada en una llagosta negra, semblava talment un espectre sorgit dels contes d'Andersen.

Darrere meu, una veu com de murmuri, deia a la seva companya: *Em sembla que aquest senyor està ben adormit.*

Restaurant
Marcel
Joan Amparó, 2 • Col·legi Vicens, 31 (Plaça del Sol)
Tel. 727 23 01 • 0187 Sabadell

Sala d'Exposicions
WATS·ART
Sant Pere d'Ullastre, 9 • Tel. 714 55 71
08211 CASTELLAR DEL VALLÈS

SALA
CORREDOR D'ASSEGURANCES
JOAN SALA LLARGUÉS
Alfonso XIII, 16 • E-08202-SABADELL
Telf. (93) 725 87 77* • Fax (93) 725 82 47